

Arrest

nr. 339 650 van 19 januari 2026
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. QUESTIAUX
Piersstraat 39
1080 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 17 juli 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 16 juni 2025 tot weigering van de afgifte van een visum type D (gezinshereniging).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 november 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 december 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. QUESTIAUX, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 2 april 2024 een aanvraag in voor een visum type D (gezinshereniging) op de Belgische vertegenwoordiging in Kampala (Oeganda) in functie van haar Eritrese echtgenoot die op 5 september 2023 in België als vluchteling werd erkend.

1.2. De gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de minister) trof op 16 juni 2025 een beslissing waarbij het visum type D (gezinshereniging) werd geweigerd. Verzoekster werd hiervan op niet nader te bepalen datum in kennis gesteld.

Dit vormt de betreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

Betrokkene kan geen beroep doen op de bepalingen betreffende de gezinshereniging in art. 10, §1, al. 1, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Overwegende dat een visumaanvraag

werd ingediend voor T.(...) Z.(...) A.(...) geboren op (...) van Eritrese nationaliteit, ten einde de vermoedelijke echtgenoot, A.(...)T.(...) T.(...) (...) van Eritrese herkomst te vervoegen in België.

De visumaanvraag werd ingediend op grond van een huwelijk dat op 12.01.2014 werd afgesloten, waarvoor een niet-gelegaliseerd religieus huwelijkscertificaat werd voorgelegd. De Dienst Vreemdelingenzaken besliste om het advies van de Procureur des Konings te vragen met betrekking tot de erkenning van dit in het buitenland voltrokken huwelijk.

Overwegende dat zowel de aanvrager als de gezinshereniger verhoord werden door respectievelijk de Belgische ambassade in Kampala en de politie in België. In zijn advies van 25.03.2025 is de Procureur des Konings van mening dat het huwelijk tussen betrokkenen er duidelijk enkel op gericht is om een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen. De Procureur des Konings verwijst in zijn advies naar de volgende elementen:

Bij huwelijken afgesloten in het buitenland zijn de regels van het Internationale Privaatrecht, vervat in de IPR-codex, van toepassing. Deze zijn:

- Een buitenlandse authentieke akte betreffende de burgerlijke stand kan slechts worden vermeld op de kant van een akte van de burgerlijke stand, worden overgeschreven in een register van de burgerlijke stand of als basis dienen voor de inschrijving in een bevolkingsregister, een vreemdelingenregister of een wachtregister, na onderzoek van de voorwaarden bedoeld in artikel 27, § 1 IPR-Codex (art. 31 § 1 IPR-Codex);

- Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 IPR-Codex (art 27 § 1 IPR-Codex);

- Art. 18 IPR-Codex, voorziet in de mogelijkheid geen rekening te houden met feiten en handelingen die werden gesteld met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van het Belgische recht (= wetsontduiking);

De artikelen 21 en 27 IPR-codex beschouwen daarenboven als strijdig met de Belgische openbare orde elke huwelijksvoltrekking waarvan uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet gericht is op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van de gehuwde.

Ten slotte schrijft artikel 30 IPR-codex voor dat een buitenlandse authentieke akte moet worden gelegaliseerd om in België geheel of gedeeltelijk in origineel of bij afschrift te worden voorgelegd.

Het huwelijk is een vorm gebonden overeenkomst waardoor twee partners toetreden tot een wettelijke regeling en zo een gebonden levenslang gewilde leefgemeenschap doen ontstaan.¹ Er dient dus onderzocht te worden of het afgesloten huwelijk tussen T.(...) Z.(...) A.(...) en T.(...) A.(...) T.(...) voldoet aan deze bij wet gestelde vereiste.

Het is duidelijk dat een levenslang gewilde levensgemeenschap tussen twee mensen een uitermate ernstige aangelegenheid is, die verregaande wettelijke consequenties heeft en dus duidelijk verschilt van een samenlevingscontract of het gewoon samenwonen.

Er mag dan ook van uitgegaan worden dat aanstaande huwelijkspartners nopens het afsluiten van een huwelijk zich onder meer goed zullen beraden, de tijd nemen om mekaar echt te leren kennen en dit juist allemaal om de gewenste duurzame levensgemeenschap te vormen en te doen slagen. In casu werd dit duidelijk niet gedaan, integendeel.

Mijn ambt stelt vooreerst vast dat betrokkenen een religieus "Marriage Certificate" voorleggen van de "Eritrean Orthodox Church" dat niet gelegaliseerd werd door de bevoegde Belgische instantie en louter om deze reden niet door mijn ambt aanvaard kan worden.

Uit het onderzoek bleek bovendien dat betrokkenen elkaar reeds meer dan tien jaar niet meer hebben gezien, hetgeen mijn ambt doet twifelen aan de oprechtheid van dit huwelijk. De heer T.(...) A.(...) T.(...) verliet Eritrea immers in oktober 2014, 9 maanden na het huwelijk.

Uit het geheel van voormelde omstandigheden en gegevens blijkt dat de intenties van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet gericht zijn op het tot stand komen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde. Er is een combinatie van verschillende factoren aanwezig, die samen genomen voldoende bepaalde, gewichtige en overeenstemmende vermoedens opleveren.

Gelet op de strijdigheid met de Belgische openbare orde, aangezien de combinatie van de onderzoeksresultaten en het geheel van omstandigheden aantonen dat de intentie van minstens één van de betrokkenen kennelijk niet gericht is op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde, adviseert mijn ambt dan ook geen rechtsgevolgen te verlenen aan het afgesloten huwelijk tussen T.(...) Z.(...) A.(...) en T.(...) A.(...) T.(...).

Uit het voorgaande blijkt nu dat het huwelijk er kennelijk niet op gericht is om een duurzame levensgemeenschap te stichten

Overwegende dat op basis van al het bovenstaande de administratie van mening is dat art. 11, §1, 4° vreemdelingenwet van toepassing is. Hierin wordt bepaald dat: "§1. De minister of zijn gemachtigde kan

*beslissen dat de vreemdeling die verklaart dat hij zich in een van de in artikel 10 bepaalde gevallen bevindt, in een van de volgende gevallen niet het recht heeft het Rijk binnen te komen of in het Rijk te verblijven:
(...) 2° de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, onderhouden niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven;
Derhalve is de administratie van mening dat het huwelijk tussen betrokkenen niet als een echt huwelijk kan worden erkend, waardoor het recht op gezinshereniging niet wordt geopend.
(...)"*

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat de kosten van het geding niet ten laste van verzoekster kunnen gelegd worden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoekster onder andere de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 10, 11 en 62, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van het redelijkheid- en het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoekster stelt hierbij in een eerste en een derde onderdeel van haar enig middel het volgende:

"La décision contestée concerne un refus d'une demande de regroupement familial avec un bénéficiaire de protection internationale conformément à l'article 10, §1, alinéa 1, 4° de la Loi sur les étrangers. Il s'agit en l'occurrence d'une demande de regroupement familial émanant de l'épouse étrangère d'un étranger "qui a été autorisé à séjourner dans le Royaume en tant que bénéficiaire d'un statut de protection internationale conformément à l'article 49, § 1, alinéas 2 ou 3, ou à l'article 49/2, §§ 2 ou 3".

En effet, il ressort des pièces du dossier administratif que l'époux de nationalité érythréenne, que la partie requérante souhaite rejoindre, a été reconnu comme réfugié. De plus, bien que la décision contestée ne reconnaisse pas explicitement que le regroupant bénéficie de la protection internationale en Belgique, cela peut être déduit de la référence claire à l'article 12bis, §§ 5-6 de la Loi sur les étrangers. Ces dispositions ne sont en effet applicables qu'au regroupement familial avec des étrangers qui bénéficient de la protection internationale.

Il ressort également des pièces du dossier administratif que la demande de visa a été introduite sur la base de l'article 10, §1, alinéa 1, 4° de la Loi sur les étrangers.

Première branche

Le fait que le couple se soit vu pour la dernière fois en 2014 ne dit rien des intentions du demandeur au moment de la conclusion du mariage en 2014.

L'évaluation par la partie défenderesse n'a pas été effectuée en fonction du questionnaire de l'OE (Office des Étrangers) rempli par la personne de référence dans le cadre de sa demande d'asile, ni en fonction du rapport d'audition du CGRA (Commissariat général aux réfugiés et aux apatrides) de la personne de référence, ni en fonction du service militaire obligatoire en Érythrée et du récit de persécution du demandeur et de la personne de référence.

Il n'a pas été non plus tenu compte des déclarations et informations concernant son mariage que la personne de référence a fournies au parquet.

Aucune présomption fondée n'est invoquée qui pourrait indiquer un mariage de complaisance. La partie défenderesse reprend les motifs du parquet qui affirme que la présentation de l'acte de mariage, maintenant que la personne de référence est reconnue, procure un avantage en termes de séjour.

Cependant, la personne de référence a constamment déclaré être mariée à la demandeuse depuis le début de sa procédure d'asile.

Tant que le demandeur et la personne de référence sont séparés, l'intention a toujours été de se réunir. La personne de référence l'indique également dans son audition. En effet, ils sont tous deux persécutés par le gouvernement érythréen et ont besoin de protection et de leur vie familiale.

L'OE souligne que le demandeur et son épouse n'ont pas encore eu de vie conjugale stable. Comme dit précédemment avec les mots de la Commission, la qualité du mariage n'a aucune importance, et ce n'est pas une raison pour rendre impossible une vie conjugale stable. Les difficultés, persécutions et perturbations que le demandeur et son épouse ont subies doivent être effectivement prises en compte par la partie défenderesse lors de l'évaluation de leur droit à la vie familiale, mais alors en leur faveur, pour leur accorder enfin la paix et le regroupement, et non pour leur refuser le droit au regroupement familial.

La partie défenderesse ignore que le mariage du demandeur et de son épouse est conforme aux normes des zones rurales érythréennes et qu'ils n'ont pas l'habitude de prendre des photos lors de leur mariage. La partie défenderesse ignore complètement les différences culturelles démontrées.

Le fait de ne pas prendre en compte ces informations constitue une violation de l'obligation de diligence, et le fait de ne pas y faire référence et de ne pas motiver suffisamment constitue une violation de l'obligation de motivation.

Le dossier administratif ne contient aucune information du parquet en quoi leur mariage serait un mariage permettant un octroi de titre de séjour, à partir dire qu'ils ne se sont plus vu depuis de nombreuses années. Il leur était également impossible de se voir en raison du fait que monsieur a été demandeur d'asile pendant de nombreuses années et impossible pour lui de voyager.

Ce sont des indices convainquants d'un lien familial réel entre les deux.

La partie défenderesse ignore également le contexte du demandeur et de son épouse, le fait qu'ils ont été séparés contre leur volonté par l'État érythréen, la détention du demandeur et sa réintégration dans l'armée, et le fait qu'il n'ait pu fuir que plus tard pour reprendre contact avec son épouse.

À aucun moment, la décision contestée ne fait référence aux déclarations faites par la personne de référence à l'Office des Étrangers (OE) lors de sa demande d'asile et au Commissariat général aux réfugiés et aux apatrides (CGRA) lors de son entretien personnel. Il semble donc que la partie défenderesse n'ait pas pris connaissance des déclarations de la personne de référence.

Pour l'évaluation individuelle visée à l'article 17 de la directive, les États membres doivent, lors de l'évaluation des preuves soumises par le demandeur, prendre en compte tous les facteurs pertinents, y compris l'âge, le sexe, l'éducation, le contexte et le statut social, ainsi que les aspects culturels spécifiques (Communication de la Commission au Conseil et au Parlement européen concernant les lignes directrices pour l'application de la directive 2003/86/CE relative au droit au regroupement familial,

Il n'y a effectivement pas d'acte de mariage officiel et légalisé, et il convient de se référer, entre autres, aux déclarations faites par l'épouse in tempore non suspectu concernant son mariage et concernant la demanderesse. Ces déclarations concordent avec celles du demandeur. Ils se connaissent très bien, ainsi que les membres de leur famille. Cela ne peut être nié.

Le demandeur a ajouté des preuves supplémentaires de sa relation, notamment des extraits des conversations qu'elle a eues avec son mari via des moyens de communication modernes. Ces documents prouvent également qu'ils sont mari et femme.

La partie défenderesse doit évaluer l'ensemble des éléments de preuve. Il n'est pas clair pourquoi la partie défenderesse n'a pas inclus ces informations dans sa décision et ne les a pas prises en considération.

Comme exposé ci-dessus, les demandes de regroupement familial des personnes bénéficiant d'une protection internationale doivent être évaluées avec souplesse et compréhension de la situation particulièrement précaire dans laquelle se trouvent les demandeurs. La partie défenderesse qui parle du demandeur, lui-même réfugié, qui voit sa chance de demander le regroupement familial, dévalorisant le temps trop limité qu'ils peuvent passer ensemble en tant que couple, ne témoigne en aucun cas d'une position qui montre de la compréhension pour ce que la migration forcée signifie pour le demandeur et la personne de référence.

*La partie défenderesse n'a pas tenu compte de ce que la Cour européenne des droits de l'homme (CEDH) décrit dans *Tanda-Muzinga* comme « les événements ayant perturbé et désorganisé sa vie familiale et conduit à lui reconnaître le statut de réfugié » (...) » (CEDH, *Tanda-Muzinga c. France*, 10 juillet 2014, n° 2260/10), bien au contraire.*

La partie défenderesse aurait dû procéder à un examen diligent de tous les éléments du dossier administratif dont elle avait connaissance, ou aurait dû avoir connaissance, tels que les déclarations faites lors de la procédure d'asile concernant le mariage, qui concordent avec les données du dossier de visa et les déclarations du demandeur concernant son épouse et de celle-ci concernant le demandeur (CCE, 30 juin 2016, n° 170.949).

*Selon la CEDH, dans le cadre d'un regroupement familial avec un réfugié, il convient de prendre en compte « d'autres éléments de preuve » qui correspondent aux déclarations cohérentes sur les liens familiaux depuis la demande d'asile auprès des autorités d'asile (CEDH, *Tanda-Muzinga c. France*, 10 juillet 2014, n° 2260/10, §79 ; CEDH, *Mugenzi c. France*, 2014, 10 juillet 2014, 52701/09, §59). La CEDH renvoie également dans ces arrêts à sa jurisprudence concernant le bénéfice du doute appliqué aux demandeurs d'asile compte tenu de la situation particulière dans laquelle ils se trouvent ; ils doivent, dans de nombreux cas, bénéficier du doute lors de l'évaluation de la crédibilité de leurs déclarations et des documents soumis à l'appui de celles-ci (CEDH, *F.N. et autres c. Suède*, 18 décembre 2012, n° 28774/09, §67 et CEDH, *Mo.P. c. France*, 30 avril 2013, n° 55787/09 dans CEDH, *TandaMuzinga c. France*, 10 juillet 2014, n° 2260/10, §69 et CEDH, *Mugenzi c. France*, 2014, 10 juillet 2014, 52701/09, §47).*

La partie défenderesse viole le droit à la vie familiale du demandeur et de la personne de référence, le principe de diligence, l'obligation de motivation, le principe de raisonabilité et les articles 10 et suivants de la loi sur les étrangers.

(...)

Troisième branche

L'article 11 de la loi sur les étrangers exige qu'il soit établi qu'il s'agit d'un mariage de complaisance. Il doit donc également être établi que le mariage entre le demandeur et la personne de référence a été conclu exclusivement pour que le demandeur puisse entrer sur le territoire.

La partie défenderesse reste absolument en défaut de le démontrer.

Il ressort des déclarations de la personne de référence in tempore non suspectu auprès de la partie défenderesse, au CGRA et devant le parquet qu'elle a fait des déclarations détaillées concernant son état civil, son origine ethnique, sa religion, son âge, son travail, son lieu de résidence, sur la façon dont ils se sont rencontrés, sur leur fête de mariage, leur mariage, les membres de leur famille, qu'elle a vécu chez sa belle-famille, qu'ils ont connu des problèmes parce que son mari avait cessé son service militaire, etc.

Une lecture de l'acte contesté révèle que le défendeur fonde sa décision de refuser la délivrance du visa, en application de l'article 11, §1, premier alinéa, 4°, de la Loi sur les Étrangers,

À la lumière de ces éléments, l'Office des Étrangers a décidé, de demander l'avis du procureur du Roi concernant la reconnaissance de ce mariage célébré à l'étranger.

Dans son avis, le procureur du Roi estime que l'ensemble des circonstances et données précitées démontre que les intentions d'au moins un des époux ne visent manifestement pas l'établissement d'une communauté de vie durable, mais uniquement l'obtention d'un avantage de séjour lié à l'état de personne mariée. "Il y a une combinaison de plusieurs facteurs présents, qui, pris ensemble, fournissent des présomptions suffisamment déterminées, importantes et concordantes. Le mariage est un contrat formaliste par lequel deux partenaires adhèrent à un régime légal et créent ainsi une communauté de vie durablement voulue. Il convient donc d'examiner si le mariage conclu entre les parties satisfait à cette exigence légale. Il est clair qu'une communauté de vie durablement voulue entre deux personnes est une affaire extrêmement sérieuse, qui a des conséquences légales de grande portée et qui diffère donc clairement d'un contrat de cohabitation ou de la simple cohabitation. On peut donc supposer que les futurs époux, concernant la conclusion d'un mariage, se consulteront bien, prendront le temps de se connaître vraiment et tout cela justement pour former et faire réussir la communauté de vie durable souhaitée", selon le procureur du Roi.

Cet avis est notamment basé sur :

(...)

Sur la base des éléments susmentionnés, l'Office des Étrangers estime que l'article 11, §1, 4° de la loi du 15.12.1980 est applicable.

Tout d'abord il ressort de ces motifs, de manière indéniable et suffisamment claire, que le défendeur a reconnu que la demandeuse a reconnu que la requérante est mariée et qu'elle souhaite rejoindre son aux fins du regroupement familial en Belgique.

Rien n'indique que le défendeur aurait estimé que le lien de parenté avec la personne à regrouper n'était pas prouvé ou ne pouvait être considéré comme tel au regard des dispositions de l'article 11, §1, premier alinéa, 1° et de l'article 12bis, §§5 et 6, de la Loi sur les Étrangers. Le défendeur se limite actuellement à constater que le demandeur et la personne à regrouper se sont mariée, sans contester l'existence du mariage.

Le défendeur a maintenant décidé de refuser la demande de visa en application de l'article 11, §1, premier alinéa, 4°, de la Loi sur les Étrangers. Cette disposition légale est en soi claire en ce sens que le défendeur ne peut décider que le demandeur d'un visa de long séjour aux fins du regroupement familial avec un conjoint ressortissant de pays tiers n'a pas le droit d'entrer ou de séjourner dans le Royaume que lorsqu'il est « établi » que le mariage « a été conclu exclusivement » afin que l'étranger concerné puisse entrer ou y séjourner. La terminologie employée par le législateur ne peut être comprise autrement que le défendeur doit démontrer (« il est établi ») que l'intention d'au moins un des époux, au moment de la célébration du mariage (« le mariage a été conclu afin que »), était uniquement et exclusivement (« exclusivement ») de procurer au demandeur de visa un accès et/ou un séjour sur le territoire belge.

La partie requérante a confirmé qu'elle était mariée depuis 2014 et qu'ils ont vécu ensemble quelques mois, c'est-à-dire jusqu'à ce que la personne à regrouper quitte l'Érythrée pour des raisons qui ont finalement conduit à sa reconnaissance en tant que réfugiée en Belgique. Il n'est pas non plus contesté que les parties ont tous les deux la nationalité érythréenne.

Le demandeur observe donc dans ce contexte qu'en 2014, au moment de la conclusion du mariage en Érythrée, aucun des deux partenaires ne disposait d'un droit de séjour en Belgique ni n'en avait la perspective. Il s'agit d'un mariage entre deux ressortissants érythréens en Érythrée et le défendeur a expressément confirmé qu'ils ont vécu ensemble pendant 9 mois après la conclusion du mariage dans leur pays d'origine respectif, alors qu'il n'est pas non plus contesté que le demandeur n'a fui son pays d'origine vers l'Europe qu'en 2014, pour arriver en Italie en mai 2019. Il a introduit une demande de protection internationale en mars 2021 qui a finalement abouti à une reconnaissance comme réfugié et alors que le défendeur ne conteste pas non plus que le demandeur n'a quitté son pays d'origine qu'après 2014.

Il dépasse, dans ces circonstances non contestées, toute raison de conclure qu'il est « établi » que le mariage a été conclu « exclusivement » afin que la partie requérante puisse entrer ou séjourner dans le Royaume.

Le défendeur ne tient pas compte du fait que l'intention liée au séjour doit déjà exister au moment de la célébration du mariage. En l'espèce, le défendeur ignore de manière inacceptable que aucun des époux n'avait de lien avec la Belgique au moment de la conclusion du mariage et que le demandeur n'avait aucune perspective d'un futur séjour en Belgique au moment de la conclusion du mariage, bien plus, il n'a quitté l'Érythrée qu'après y avoir séjourné avec la partie requérante pendant plusieurs mois et il lui a fallu ensuite environ 7 ans pour venir en Belgique et y introduire une demande de protection internationale qui a finalement conduit à l'autorisation de séjour en Belgique en tant que réfugié reconnu en 2024.

Une violation de l'obligation de motivation matérielle est donc démontrée.

La partie requérant souligne à cet égard que l'avis du procureur du Roi n'est qu'un avis. Il appartient au défendeur de reprendre le contenu de l'avis du procureur du Roi dans sa décision de refus, mais cela n'enlève rien au fait que c'est le défendeur lui-même qui doit décider si le visa est délivré ou non. Il appartient uniquement au défendeur de prendre la décision finale concernant la demande de visa et ce, après qu'une enquête adéquate et individuelle ait été menée. Le défendeur ne peut pas, comme il tente de le faire dans la note d'observations, se cacher simplement derrière l'avis du procureur du Roi et doit, dans le cadre de l'enquête, tenir compte de tous les éléments présents. Bien qu'il ne soit pas interdit par la loi que le délégué se fasse conseiller par le procureur du Roi lors de la prise de sa décision administrative, il appartient et restera en tout cas au délégué de s'assurer qu'il dispose des éléments nécessaires pour pouvoir conclure de manière dûment motivée et raisonnable que, dans le cas individuel qui lui est soumis, les exigences de l'article 11, §1, premier alinéa, 4°, de la Loi sur les Étrangers, selon lesquelles il est « établi » que le mariage « a été conclu exclusivement » afin que le demandeur puisse entrer ou séjourner dans le Royaume, sont remplies. Le délégué n'est pas lié par l'avis du procureur du Roi et, étant donné que la compétence concernant l'application de l'article 11, §1, premier alinéa, 4°, de la Loi sur les Étrangers relève exclusivement du ministre ou du secrétaire d'État ou de son délégué, le délégué ne peut se limiter à reprendre l'avis du procureur du Roi que si cet avis contient en soi les éléments concluants nécessaires permettant au délégué de conclure de manière adéquate et raisonnable qu'il est établi que le mariage a été conclu dans le but exclusif de permettre au demandeur d'entrer et de séjourner en Belgique.

Il ressort que les motifs de la décision contestée ne sont pas valables au regard des dispositions claires de l'article 11, §1, premier alinéa, 4°, de la Loi sur les Étrangers.

La partie requérante observe à cet égard que des « indices clairs » ne suffisent pas pour appliquer l'article 11, §1, premier alinéa, 4°, de la Loi sur les Étrangers. Il doit en effet être « établi » qu'une situation simulée a été utilisée. En outre, il doit être établi que, lors de sa conclusion, le mariage visait « exclusivement » à procurer un avantage en matière de séjour au demandeur. Enfin, il doit être établi que le mariage a été conclu afin que le demandeur puisse entrer ou séjourner « dans le Royaume ». La recherche (exclusive) d'un futur séjour en Europe n'est donc pas suffisante, mais il doit être établi que le mariage a été conclu exclusivement afin de permettre au demandeur de venir spécifiquement en Belgique et/ou d'y séjourner. Un lien clair avec la Belgique au moment de la célébration du mariage à l'étranger est donc en tout cas nécessaire pour pouvoir appliquer l'article 11, §1, premier alinéa, 4°, de la Loi sur les Étrangers. Cependant, les motifs de la décision contestée ne peuvent pas faire apparaître un tel lien, bien au contraire.

Par conséquent, outre l'obligation de motivation matérielle, l'article 11, §1, premier alinéa, 4°, de la Loi sur les Étrangers est également violé.

De nombreux éléments et déclarations peuvent ainsi au moins montrer que le couple entretient bel et bien une relation amoureuse depuis 2014 et jusqu'à ce jour. Que des hauts et des bas surviennent en raison de la distance n'est que normal.

De plus, comme déjà mentionné ci-dessus : le « doute » est insuffisant en l'espèce, car le doute doit être interprété en faveur du couple en application de l'article 12 de la Convention européenne des droits de l'homme (CEDH) (Cour d'appel de Bruxelles 20 juin 2011, T.Vreemd. 2012, p. 147). Par conséquent, même un « doute » (non fondé) du Parquet ne peut constituer une raison suffisamment correcte pour que l'Office des Étrangers conclue ensuite brutalement à la thèse du « mariage de complaisance » et refuse le visa de regroupement familial à la requérante en tant qu'épouse de son partenaire qui est un réfugié reconnu en Belgique.

La requérante souligne qu'en ce qui concerne son mariage de 2014 l'article 8 de la CEDH, l'article 12 de la CEDH, l'article 22 de la Constitution, l'article 23 du Pacte international relatif aux droits civils et politiques (PIDCP) ainsi que les droits fondamentaux internationaux en matière de droit au mariage et de droit à l'entretien d'une vie familiale doivent être considérés comme la norme, tandis que toute mesure qui entrave le mariage doit être interprétée de manière restrictive ”

3.2. Een schending van het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij haar beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Van een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts sprake zijn wanneer een beslissing, waarvan is vastgesteld dat ze berust op deugdelijke grondslagen, inhoudelijk dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon of, nog, er een zodanige wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot die besluitvorming zou komen of die beslissing zou nemen (RvS 29 mei 2020, nr. 247.683).

3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

3.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en bij uitbreiding artikel 62, §2 van de vreemdelingenwet, hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat verzoekster de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent, nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in haar middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

3.5. Zowel bij de beoordeling van het zorgvuldigheidsbeginsel als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidstoezicht van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verwerende partij in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

3.6. De bestreden beslissing betreft de weigering van de afgifte van een visum type D met het oog op gezinshereniging met een in België verblijvende erkende vluchteling. Het door verzoekster geschonden geachte artikel 10 van de vreemdelingenwet, zoals dit gold ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing, bepaalde hieromtrent het volgende:

"§ 1. Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven:

(...)

4° de volgende familieleden van hetzij een vreemdeling die als begunstigde van een internationale beschermingsstatus dan wel overeenkomstig artikel 57/45 tot een verblijf in het Rijk is toegelaten, hetzij een vreemdeling die over een verblijf van onbeperkte duur beschikt en sedert minimum twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf in het Rijk. Die laatstgenoemde termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben:

- de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam;

(...)"

In de bestreden weigeringsbeslissing wordt verwezen naar de weigeringsgrond uit artikel 11, §1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet, waarna echter verkeerdelijk de tekst van artikel 11, §1, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet wordt geciteerd. De in de beslissing vermelde bepalingen van artikel 11, §1 van de vreemdelingenwet luiden ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

"§ 1. De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die verklaart dat hij zich in een van de in artikel 10 bepaalde gevallen bevindt, in een van de volgende gevallen niet het recht heeft het Rijk binnen te komen of in het Rijk te verblijven:

(...)

2° de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, onderhouden niet of niet meer een werkelijk huwelijk- of gezinsleven;

(...)

4° het staat vast dat het huwelijk, het partnerschap of de adoptie uitsluitend afgesloten werden opdat de betrokken vreemdeling het Rijk zou kunnen binnenkomen of er verblijven.

(...)"

3.7. In de bestreden beslissing wordt in de eerste plaats vastgesteld dat verzoekster ter staving van haar hoedanigheid van familielid van een vreemdeling die in België internationale bescherming geniet, een "niet gelegaliseerd religieus huwelijkscertificaat" voorlegt, waarover in het advies van het parket het volgende werd gesteld: "Mijn ambt stelt vooreerst vast dat betrokkenen een religieus "Marriage Certificate" voorleggen van de "Eritrean Orthodox Church" dat niet gelegaliseerd werd door de bevoegde Belgische instantie en louter om deze reden niet door mijn ambt aanvaard kan worden." In de bestreden beslissing wordt in dit verband verwezen naar de regels uit het wetboek internationaal privaatrecht (hierna: WIPR): "Bij huwelijken afgesloten

in het buitenland zijn de regels van het Internationale Privaatrecht, vervat in de IPR-codex, van toepassing.

Deze zijn:

- *Een buitenlandse authentieke akte betreffende de burgerlijke stand kan slechts worden vermeld op de kant van een akte van de burgerlijke stand, worden overgeschreven in een register van de burgerlijke stand of als basis dienen voor de inschrijving in een bevolkingsregister, een vreemdelingenregister of een wachtregister, na onderzoek van de voorwaarden bedoeld in artikel 27, § 1 IPR-Codex (art. 31 § 1 IPR-Codex);*
- *Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 IPR-Codex (art 27 § 1 IPR-Codex);”*

3.8. De Raad merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing weinig coherentie vertonen. Dit blijkt in de eerste plaats uit de dubbelzinnige houding van de gemachtigde van de minister ten aanzien van de formele ‘rechtsgeldigheid’ van het in het buitenland afgesloten huwelijk. Enerzijds laat de beslissing uitschijnen dat het door verzoekster voorgelegde religieuze “*Marriage Certificate*” van de “*Eritrean Orthodox Church*” van 12 januari 2014 niet als een authentieke huwelijksakte kan worden beschouwd omdat dit niet werd gelegaliseerd door de bevoegde Belgische instanties, en dus niet als een bewijs van haar familieband kan worden beschouwd. Anderzijds wordt in de beslissing blijkbaar abstractie gemaakt van het formele bewijs van de huwelijksband. Het determinerende motief van de bestreden beslissing bestaat erin dat aan de voorgelegde huwelijksakte geen rechtsgevolgen kunnen worden gekoppeld omdat het huwelijk er uitsluitend op zou zijn gericht om een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen (artikel 11, §1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet). Tenslotte wordt in de beslissing een passage uit de wet geciteerd die nog een andere weigeringsgrond bevat, met name de afwezigheid van een werkelijk huwelijks- of gezinsleven in hoofde van de partners (artikel 11, §1, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet), maar waarvoor geen feitelijke grondslagen worden aangereikt.

3.9. Verzoekster bekritiseert in haar middel het determinerende motief dat erin bestaat dat haar gezinsherenigingsvisum werd geweigerd omdat haar huwelijk volgens de gemachtigde van de minister uitsluitend zou zijn afgesloten om een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen.

De bestreden beslissing steunt op dit punt nadrukkelijk op een negatief advies van de procureur des Konings van 25 maart 2025. Uit het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris op 24 november 2024 een advies vroeg aan het parket aangaande de geldigheid van het in het buitenland afgesloten huwelijk. De procureur des Konings concludeerde in zijn negatief advies van 25 maart 2025 als volgt:

“Gelet op de strijdigheid met de Belgische openbare orde, aangezien de combinatie van de onderzoeksresultaten en het geheel van omstandigheden aantonen dat de intentie van minstens één van de betrokkenen kennelijk niet gericht is op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde, adviseert mijn ambt dan ook geen rechtsgevolgen te verlenen aan het afgesloten huwelijk tussen T.(...) Z.(...) A.(...) en T.(...) A.(...) T.(...)”.

Na uitvoerig te zijn ingegaan op de bevindingen uit dit negatief advies, wordt in de bestreden beslissing toepassing gemaakt van artikel 11, §1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet. De beslissing wordt vervolgens afgesloten met de woorden: “*Derhalve is de administratie van mening dat het huwelijk tussen betrokkenen niet als een echt huwelijk kan worden erkend, waardoor het recht op gezinshereniging niet wordt geopend*”.

3.10. Uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de minister zich op zijn beurt op de volgende elementen baseert om te besluiten dat het huwelijk “*uitsluitend (werd) afgesloten (...) opdat de betrokken vreemdeling het Rijk zou kunnen binnenkomen of er verblijven*” zoals bedoeld in artikel 11, §1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet:

“Bij huwelijken afgesloten in het buitenland zijn de regels van het Internationale Privaatrecht, vervat in de IPR-codex, van toepassing. Deze zijn:

- *Een buitenlandse authentieke akte betreffende de burgerlijke stand kan slechts worden vermeld op de kant van een akte van de burgerlijke stand, worden overgeschreven in een register van de burgerlijke stand of als basis dienen voor de inschrijving in een bevolkingsregister, een vreemdelingenregister of een wachtregister, na onderzoek van de voorwaarden bedoeld in artikel 27, § 1 IPR-Codex (art. 31 § 1 IPR-Codex);*
- *Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het*

krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 IPR-Codex (art 27 § 1 IPR-Codex);

- Art. 18 IPR-Codex, voorziet in de mogelijkheid geen rekening te houden met feiten en handelingen die werden gesteld met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van het Belgische recht (= wetsontduiking);

De artikelen 21 en 27 IPR-codex beschouwen daarenboven als strijdig met de Belgische openbare orde elke huwelijksvoltrekking waarvan uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet gericht is op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van de gehuwde.

Ten slotte schrijft artikel 30 IPR-codex voor dat een buitenlandse authentieke akte moet worden gelegaliseerd om in België geheel of gedeeltelijk in origineel of bij afschrift te worden voorgelegd.

Het huwelijk is een vorm gebonden overeenkomst waardoor twee partners toetreden tot een wettelijke regeling en zo een gebonden levenslang gewilde leefgemeenschap doen ontstaan.¹ Er dient dus onderzocht te worden of het afgesloten huwelijk tussen T.(...) Z.(...) A.(...) en T.(...) A.(...) T.(...) voldoet aan deze bij wet gestelde vereiste.

Het is duidelijk dat een levenslang gewilde levensgemeenschap tussen twee mensen een uitermate ernstige aangelegenheid is, die verregaande wettelijke consequenties heeft en dus duidelijk verschilt van een samenlevingscontract of het gewoon samenwonen.

Er mag dan ook van uitgegaan worden dat aanstaande huwelijkspartners nopens het afsluiten van een huwelijk zich onder meer goed zullen beraden, de tijd nemen om mekaar echt te leren kennen en dit juist allemaal om de gewenste duurzame levensgemeenschap te vormen en te doen slagen. In casu werd dit duidelijk niet gedaan, integendeel.

Mijn ambt stelt vooreerst vast dat betrokkenen een religieus "Marriage Certificate" voorleggen van de "Eritrean Orthodox Church" dat niet gelegaliseerd werd door de bevoegde Belgische instantie en louter om deze reden niet op mijn ambt aanvaard kan worden.

Uit het onderzoek bleek bovendien dat betrokkenen elkaar reeds meer dan tien jaar niet meer hebben gezien, hetgeen mijn ambt doet twifelen aan de oprechtheid van dit huwelijk. De heer T.(...) A.(...) T.(...) verliet Eritrea immers in oktober 2014, 9 maanden na het huwelijk.

Uit het geheel van voormelde omstandigheden en gegevens blijkt dat de intenties van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet gericht zijn op het tot stand komen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde. Er is een combinatie van verschillende factoren aanwezig, die samen genomen voldoende bepaalde, gewichtige en overeenstemmende vermoedens opleveren.

Gelet op de strijdigheid met de Belgische openbare orde, aangezien de combinatie van de onderzoeksresultaten en het geheel van omstandigheden aantonen dat de intentie van minstens één van de betrokkenen kennelijk niet gericht is op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde, adviseert mijn ambt dan ook geen rechtsgevolgen te verlenen aan het afgesloten huwelijk tussen T.(...) Z.(...) A.(...) en T.(...) A.(...) T.(...).

Uit het voorgaande blijkt nu dat het huwelijk er kennelijk niet op gericht is om een duurzame levensgemeenschap te stichten."

3.11. Zoals hierboven reeds aangestipt, veronderstelt de toepassing van artikel 11, §1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet onmiskenbaar dat de gemachtigde van de minister in zijn beslissing heeft aanvaard dat verzoekster en de referentiepersoon in Eritrea een (formeel) geldig huwelijk hebben afgesloten, dit ondanks de voorlegging een niet-gelegaliseerd religieus huwelijkscertificaat. De gemachtigde van de minister lijkt in de bestreden beslissing dus niet zozeer de formele rechtsgeldigheid van het in het buitenland afgesloten (religieuze) huwelijk te betwisten, maar is van oordeel dat dit huwelijk geen recht op gezinshereniging opent omdat het enkel zou zijn afgesloten met het oog op een verblijfsrechtelijk voordeel.

3.12. Zoals verzoekster terecht aangeeft in haar verzoekschrift; kan de gemachtigde van de minister enkel toepassing maken van artikel 11, §1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet wanneer "vaststaat" dat het huwelijk "uitsluitend gesloten werd" opdat de betrokken vreemdeling het Rijk zou kunnen binnenkomen of er verblijven. De gemachtigde van de minister dient dus aan te tonen ("het staat vast") dat de intentie van minstens één van de huwelijkspartners er op het moment van de huwelijksvoltrekking ("het huwelijk werd afgesloten opdat") enkel en alleen ("uitsluitend") in bestond om de aanvrager van het visum een toegang tot en/of een verblijf op het Belgische grondgebied te verschaffen. Voor de beoordeling van de intentie van minstens één van de huwelijkspartners dient men zich evident te plaatsen op het ogenblik van de huwelijksafsluiting, en niet op het ogenblik van de aanvraag van het visum gezinshereniging. Het loutere feit dat een huwelijk door toedoen van het verlenen van internationale bescherming aan de referentiepersoon een verblijfsvoordeel kan opleveren, is niet relevant om de intenties van de huwelijkspartners te beoordelen.

3.13. Verzoekster wijst in dit verband in haar middel terecht op het gegeven dat zij reeds in 2014 in Eritrea is gehuwd en dat haar echtgenoot minder dan een jaar later Eritrea verliet om redenen die uiteindelijk hebben geleid tot zijn erkenning als vluchteling in België. Daarnaast wijst verzoekster er ook op dat de referentiepersoon pas in mei 2019 in Italië aankwam en dat hij pas in maart 2021 een verzoek om internationale bescherming indiende in België, dat uiteindelijk heeft geleid tot de toelating tot verblijf in België als erkende vluchteling in september 2023.

3.14. In de bestreden beslissing wordt aangestipt dat de betrokkenen elkaar al meer dan 10 jaar niet meer hebben gezien en dat de partner van verzoekster Eritrea 9 maanden na het huwelijk al had verlaten. Het loutere gegeven dat verzoekster en de referentiepersoon elkaar al 10 jaar niet meer hebben gezien en dat ze destijds slechts 9 maanden als gehuwden zouden hebben samengewoond, is op zich volslagen irrelevant voor de toepassing van artikel 11, § 1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet. Het migratietraject van de referentiepersoon en het tijdsverloop sinds diens vertrek uit zijn land van herkomst kan alleszins niet onderbouwen dat het huwelijk in 2014 uitsluitend zou zijn afgesloten met het oog op een verblijf in België.

3.15. De Raad treedt verzoekster bij in zoverre zij stelt dat de gemachtigde van de minister heeft nagelaten om aan te tonen welke elementen toelieten vast te stellen dat de echtgenoten op het moment van het afsluiten van het huwelijk een link hadden met België of uitzicht hadden op een toekomstig verblijfsrecht in België. Het enkele gegeven dat verzoekster en de referentiepersoon elkaar reeds 10 jaar niet meer hebben gezien en het gegeven dat de referentiepersoon 9 maanden na het huwelijk uit Eritrea vertrok, hebben geen uitstaans met hun huwelijksintenties. De Raad besluit dat de gemachtigde van de minister niet in redelijkheid kon concluderen dat het huwelijk van verzoekster en de vluchteling-referentiepersoon van 12 januari 2014 uitsluitend werd afgesloten opdat verzoekster toegang tot het grondgebied zou krijgen, zoals nochtans vereist om het gevraagde visum met toepassing van artikel 11, § 1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet te kunnen weigeren. De verwerende partij heeft geen nota met opmerkingen ingediend en heeft dus verzuimd om te repliceren op verzoeksters pertinente kritiek.

Volledigheidshalve dient erop te worden gewezen dat enkel de bevoegde burgerlijke rechter rechtsmacht heeft om zich *erga omnes* uit te spreken over het schijnkarakter van het buitenlandse huwelijk. Het komt in dat opzicht overigens evenmin aan de minister of zijn gemachtigde, noch aan de procureur des Konings toe om *erga omnes* te beslissen dat het buitenlandse huwelijk *an sich* nietig is omwille van een schijnsituatie (RvV 8 juni 2022, nr. 273 783). De verwerende partij heeft wel de bevoegdheid om de afgifte van een inreisvisum te weigeren met toepassing van artikel 11, §1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet in het in dit artikel omschreven geval. Dat het visum wordt geweigerd, heeft geen betrekking op het bestaan of de draagwijdte van een burgerlijk recht, maar op het recht op gezinshereniging van de betrokken vreemdeling. De Raad spreekt zich in onderhavig arrest op zijn beurt niet uit over de erkenning/nietigheid van het huwelijk, maar stelt enkel vast dat de motieven niet deugdelijk zijn in het licht van de duidelijke bepalingen van artikel 11, §1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet.

3.16. Een schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel *juncto* artikel 11, § 1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet is derhalve aangetoond.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond en geeft aanleiding tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. De overige onderdelen van het middel behoeven thans geen verdere bespreking nu zij niet tot een ruimere nietigverklaring kunnen leiden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 16 juni 2025 tot weigering van de afgifte van een visum type D (gezinshereniging) wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien januari tweeduizend zesentwintig door:

F. TAMBORIJN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN